

[Rager.]

långiver; det er ganske det samme andre steder. Hvis man går hen i en bank og vil låne penge, kan det også være, at man får afslag; det er naturligvis kedeligt, selvfølgelig er man blevet sinket; men det kan ikke nytte noget, det må man tage med.

Jeg tror, det ærede medlem skulle opfatte denne lovgivning som en forholdsvis naturlig ting, hvis ikke den var behæftet med den kedelige bestemmelse, som jeg berørte i min første tale. Det rent principielle i loven er dette, at på et tidspunkt, da det kniber med at få tilvejebragt de fornødne likvide midler til bestående virksomheders modernisering, hvorved produktionen kan fremmes, stiller staten nogle midler til rådighed. Heroverfor siger det ærede medlem: ja, og endda til en lav rente — som andre må betale! Jeg vil gerne vide, hvem disse andre er; det må jo kunne påpeges nærmere. I øjeblikket er forholdet det, at hvis staten ikke stiller disse penge til rådighed til udlån, bliver de brugt til afskrivning på reguleringskontoen i nationalbanken. Det er der, såvidt jeg kan se, ikke nogen fordel ved. I stedet for slipper man nu et vist beløb ud af kassen og lader ikke dette beløb vende tilbage til afskrivning før i løbet af 20 år. Jeg ved ikke, hvem der betaler renter for nogen i den anledning.

Dernæst vendte det ærede medlem hr. Oluf Pedersen sig imod en rådgivning fra branchernes side. Tilsvarende bemærkninger har man jo hørt ganske overordentlig tit, og jeg skal ikke benægte, at der muligt undertiden fra brancher har været givet råd, som ikke har kunnet holde for en samfundsmæssig vurdering. Men dertil er at sige, at de, der indhenter rådene, jo også ved, hvordan sådanne råd bør og skal bedømmes, og rådene kan jo dog ønskes underbygget med saglige oplysninger. Jeg vil have lov til at hævde, at det almindelige er, at når offentlige myndigheder spørger en branche eller overlader en branche-forening at varetage visse opgaver af rådgivende karakter, så bliver de offentlige myndigheder normalt rigtigt og ærligt og hæderligt orienteret. Det klæder ikke det ærede medlem at stå op her og forsøge på at klandre en hel gruppe virksomheder og organisationer, som efter mit skøn gør et ganske overordentligt vigtigt og nyttigt samfundsmæssigt arbejde.

Oluf Pedersen: Det ærede medlem hr. Rager har åbenbart ikke fulgt denne debat. Den startede jo med hovedloven vedrørende disse udlån, og der blev vi enige om, at der ved denne statsfinansiering med Marshall-lån ikke reelt blev flere midler til udlån, og at man, for at pengevæsenet ikke skulle forringes ved disse udlån, måtte sørge for en tilsvarende inddragning af penge. Det var det, der skete ved den bundne opsparing. Hvis man nu, som jeg foreslog, havde ophevet den bundne opsparing og frigivet disse beløb, så havde der været et lige så stort beløb til finansiering, som der er blevet gennem Marshalllåne. Der var ikke blevet ringere finansieringsmuligheder, men man havde opnået, at det ikke blev staten, politikerne og embedsmændene, der skulle bestemme, hvilke virksomheder der skulle finansieres. Havde det ærede medlem været klar over det, havde han også været klar over, at ved den lånevirsomhed, der her finder sted, bliver der ikke flere virksomheder; der sker kun dette, at man prøver på fra statens side at bestemme, hvem der skal have lån og hvem der ikke skal have, og at gøre sig til herre over erhvervslivet.

Så siger det ærede medlem, at jeg har læst lovforslaget dårligt, fordi jeg ligesom er gået ud fra, at man ville bestemme, hvilke nye virksomheder der skulle til, og det var slet ikke forslaget mening, for det angik kun de gamle virksomheder. Hvis det ærede medlem havde hørt, hvad jeg har sagt tidligere — jeg troede ikke, man behøvede at holde den samme tale hver dag, men at det ærede medlem fulgte med i, hvad der blev sagt eller i hvert fald læste det bagefter —, ville det ærede medlem have bemærket, at jeg har hævdet om Marshallforslagene, at de netop begunstiger de gamle og holder ungdommen ude. Jeg hævdede altså, hvad det ærede medlem i og for sig også mener, at forslaget går ud på at holde ungdommen ude. Hjælpen går ikke til start af nye virksomheder, nej, det er de gamle virksomheder, som skal have hjælp, og staten skal bestemme, hvem der skal have hjælp. Det skal bestemmes af rigsdagen, og rigsdagen kan ikke selv gøre det, det ligger i sagens natur. Den overlader det så til ministeren, ministeren overlader det til udvalget, udvalget spørger branchen til råds, og så har vi hele pipe-tøjet kørende. Hvad er det for en forestil-